

ЗОРНИЦА.

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНИЕ.

ГОД. 4.

ЦАРИГРАДЪ, ДЕКЕМВРИЙ 1868.

БРОЙ 12.

МЕЧЬ-ТЬ ДУХОВНЫЙ.

Като пътувахъ къмъ Бордо, и бѣхъ тамъ тръгналъ отъ Ангелемъ, единъ благороденъ младъ човѣкъ мя посрѣднишъ учили и каза: "азъ мыслѣ, Господине, мя идете отъ Парижъ." "Излѣзохъ отъ Парижъ занчера," отговорихъ азъ. "И вѣрувамъ", притури той усърдно, "вы сте видѣли Хугеноти-тѣ," — едно театрическо представление което въ основа прѣме (1839) бѣше много прочуто въ Парижъ — "то е едно забѣлжително оригинално съчинение; всички отиватъ даго видѣть; не са ли насладихте съ него?" "Хугеноти-тѣ," отговорихъ азъ, като изваждахъ Евангелие-то си, "азъ имамъ тѣхно-то съкровище съ мене тука."

"Съкровище-то на Хугеноти-тѣ," каза младъ-ть човѣкъ съ удивление; "можъ вы, шо съ то?" Азъ му врежихъ святый-ть томъ. Той прочете заглавие-то и завчашъ мя го повъръжъ, и съ прѣбрѣвие каза: "Ахъ, азъ мыслѣ че тази книга е прилична само за стары-тѣ бабички и за слабоумни-тѣ, да имъ четатъ." "Азъ знаю, Господине," отговорихъ серозно, "че ти е твърдъ добра за мене, ако и да не съмъ азъ една бабичка. Колкото за слабоуми-то си газъ не ща да рѣши." "Простите мя, Господине, за мое-то безумно изговаряне, но позвольте мя да кажѫ, че не можъ да разумѣмъ какъ единъ разуменъ и учень човѣкъ може да удобрява такжва една книга, а повече какъ може той да имъ вѣрува. Волтеръ не имъ вѣрува, и той не бѣше лишенъ отъ разсужденіе, познаніе, или здравъ разумъ." Тука ученикъ-ть на та-къвъ единъ учитель съсъ свободоречіе и съ горчивъстъ повтори укоренія-та на философъ-ти противъ Галилеани-тѣ и негово-то учение. Въплетеніе-то на Слово-то, чудеса-та, пророчества-та, смърть-та, и надъ всичко въскръсеніе-то на минимъ-тѣ синъ Йосифовъ, всички-тѣ миножъ доль смотреніе-то му и

заключеніе-то на всички тѣзи доказателства бѣше въхвалителна лѣсъ за разумъ-ть и за мѣдростъ-ть на сегашни-ть вѣкъ. Младъ-ть искрѣнникъ ся развесели: той мыслѣше че бѣше мя надашъ и мя принудилъ да мълчи, защото азъ го слушахъ до край безъ да кажѫ ни дѣлъ рѣть.

Когато той съврши, щѣше мя ся да посрѣднишъ мечъ съ мечъ, и да отговорѣхъ на посъдователъ-ть Волтеровъ съ онѣзи доказателства които бѣхъ, както мыслѣхъ, по разумни отъ негови-тѣ. Но тогава особено усътихъ тѣзи думы на Свято-то Писание; "Оржия-та на наше-то войнствуваніе не съпътстватъ, но съсъ Бога съ силни да разоряватъ вѣрата" (2 Корин. 10; 4.) И като оставихъ съ мечъ-ть мечъ на мой-ть разумъ въ ножникъ-ть си, азъ грабилъ мечъ-ть духовны, и отгѣорихъ сало въ тыла лумы: "Ако ли е наше-то благовѣствуваніе покрито, то е покрито за тѣзи конто погинуватъ: за тѣзи вѣрни-тѣ, на конто богъ-ть на тойзи свѣтъ съзѣнили умъ-ть, да ги не озари свѣтлина-та отъ славно-то благовѣстіе на Христа, който е образъ на иединимаго Бога" (2 Кор. 4; 3, 4.)

"Да, да," отговори младъ-ть, "така казува онази книга, но съ какжъ власт говори тя това? това е питаніе-то" "Ако ище нѣкой да прави неговъ-тѣ водѣ," азъ съдувахъ още да прочитамъ, "позна ще за поученіе-то, да ли е отъ Бога или азъ отъ съно себе си говоримъ" (Іоан. 7; 17.)

"Това ще каже," отговори той, "че всички-ти учени и философи, на късо, всички-ти разумни и разсѫдителни човѣкъ въ просвѣщеніо общежитіе, — че всички тѣзи прѣвъходни човѣкъ съ човѣкъ лоши и нечестиви и даже безбожници и развращени само защото ся отричатъ да вѣруватъ тайни-тѣ, безъ да кажѫ, безумія-та на единъ миножъ и мащопоштни кни�ъ."

"За да бѫде въруваніе-то ви," (т. е. на Христіани-тѣ;) отговорихъ азъ, като четѣхъ още, "не чрѣзъ человѣческѫ мѫдростъ, но чрѣзъ силѫ Божіѧ." (1 Кор. 2; 5.) "Но Богъ избра безумни-тѣ на сиѣтъ-тѣ да по-срами мѫдри-тѣ, и избра пакъ Богъ немощни-тѣ на сиѣтъ-тѣ да посрами силни-тѣ." (Кор. 1; 27.) "А който не вървава въ него вече е осъденъ; защото не е повѣрвалъ въ име-то на единороднаго Сына Божіѧ." (Иоан. 3; 18.) "Който вървава въ Сына има животъ вѣченъ; а който не вървава въ Сына нѣма да види животъ; но гиѣвъ Божіѧ остава на него." (Иоан. 3; 36).

Твърдъ добре, Господине, вы мыслите то-гава че мой-тѣ дѣлъ е опредѣленъ: и пъ-къль съ вѣчни пламъци е приготвенъ за ме-не, и за най добры-тѣ отъ цѣлый человѣче-скъ родъ. Благодарѣхъ вы за ваше-то милосърдіе." "Господине," отговорихъ тихо, "не съмъ азъ, но самъ Богъ който чрѣзъ апосто-ль-тѣ си говори, че, "нѣма подъ небе-то друго име да е дадено между человѣцы-тѣ, чрѣзъ което трѣбва да ся спасемъ," освѣти имѣ-то на Іисуса. [Дѣян. 4: 12] Іисусъ та-ко-жде казува на васъ, къто на всѣкой другъ грѣшишъ, "да не погибне всякой който вър-ва въ него, но да има животъ вѣченъ." (Иоан. 3; 15) Вы чюете тѣзи думы; тѣ сѫ пъши съ любовъ и милостъ.

Младежъ-тѣ мълчаше, и чело-то му бѣше набрано, и лице-то му навѣсено и за мно-го врѣме той мълчаше. Ношъ-та приближава-ше; другарь-тѣ ми бѣше още мълчаливъ, и азъ мыслихъ негодованіе-то му ще трае до-гдѣ той заспи, но той внезапно си обрѣх-къмъ мене, и каза, както ся види, съ голѣмо чувствуваніе; "Господине, дѣ могж да при-добымъ тѣзи книги коихто вы имате? защото азъ трѣбва право да ви кажѫ, че начињахъ да мыслимъ може бы азъ да съмъ бѣль до сега кръвъ, и че ви сте въ правый-тѣ путь. И още съмъ загрыженъ, Господине, за безмыс-ленни-тѣ ми думы" — Азъ му прѣсекохъ рѣч-тѣ, "мой-ви, Господине, недѣлите мысл-и за нѣкое извиненіе; но понеже ми сяви-ди вече че усъщате, Слово-то Божие да е по прѣвъходно отъ слово-то на единъ фило-софъ, да не раздѣлимъ безъ да земете тѣзи книги, коихто ще ми позволите да ви јмъ дамъ когато ще пристигнемъ до Бордо."

Отъ онѣли благополучни минути разгово-ръ-тѣ ми бѣше лесенъ и свободенъ; и не заспахъ докѣ не бѣхъ ся разговорили за всички-тѣ необходимы учения на христіанство-то. Другий денъ младежъ-тѣ ми другарь гово-реще тихо, сърдечно, и откровенно; и когато "о оставихъ той хванѣкъ рѣч-тѣ ми и каза-зите ли обѣщаніе-то което ми ся обѣща-Ето мой-тѣ адресъ." Потърпѣте малко

врѣме," отговорихъ азъ, и най драгоцѣнна-та отъ всички-тѣ книги ще се въ рѣцѣ-тѣ ви;" и азъ прибѣзахъ да отидѣ на кишѣ-тѣ на единъ приятель, единъ Христіански братъ, на когото разказахъ горѣказани-тѣ съ-бытия, и който завчашъ отиде на кишѣ-тѣ на младежъ-тѣ пѣтникъ, и му даде книж-тѣ Божіѧ придруженъ съ успокоятелни думы. Той още му извѣсти че на сѫщый-тѣ денъ и на съдѣющы-тѣ дни азъ щѣхъ да растѣлкувамъ нѣкое чисти отъ Св. Писаніе въ нѣкое съ-брѣніе въ които и негово-то присѫтстви-щеще да е благопрѣятно. Това покануваніе не бѣше напраздно. Сѫщъ-тѣ вчерь младежъ-тѣ человѣкъ, съ книж-тѣ си въ рѣ-кѣ дойде та сѣдяхъ между серозны-тѣ и внимателни слушатели, които бѣхъ събрани да слушатъ Елангелѣ-то. Другий-тѣ денъ той ся вървж на сѫщый-тѣ часъ, и съдѣлъ службѫ-тѣ дойде горѣ при мене и ми каза съ усърдіе; "Господине, вы никога не можете да знаете всичко-то добро което тази книга ми е вече направила, и всичко-то наслажденіе което азъ съмъ усъщалъ като ви слушахъ, и вчера и днесъ. Отъ тука на тамъ, тази книга ще бѫде моето учеше—само-то мое ученіе."

"И какво ще направите утрѣ," азъ го по-пытахъ, "Утрѣ е денъ-тѣ на царско-то рож-деніе; ще има единъ голѣмъ балъ, и много тѣржество, и безъ сумиѣніе, вы ще бѫде-те поканени." "Азъ ся отрѣкохъ," отговори младежъ-тѣ человѣкъ рѣшително, "Азъ нещѫ да съмъ тамъ. Въ сутрень-тѣ азъ ще дойдѫ да слушамъ васъ като проповѣдувате; и на вѣчеръ-тѣ, ако ще Богъ, пакъ ще дой-дѫ и ще ви слушамъ."

Той дойде; и за първъ патъ, тойзи младъ человѣкъ който до сега бѣше търсилъ най голѣмо-то си наслажденіе въ игри и въ балове, имаше за най голѣмѣ-тѣ си привилегија да ся покланя Богу въ неговий-тѣ храмъ, и на вѣчеръ-тѣ да ся събере и едно съ нѣколко смиренодуши ученици на оногози Спасите-ли когото той отъ по напрѣдъ толкози прѣ-зираше.

На сѫщъ-тѣ вчерь азъ ся опростихъ съ тойзи младъ лиритель на истинѣ-тѣ. Той пакъ изрази признателно-то и усърдно-то си же-лаше за испытаніе-то на молитви-тѣ които азъ приносихъ заради него, и прѣдъ много свидѣтели появи че той вѣрваше Библіум-тѣ, че той ся покланяше на Господа Іисуса, и че желаше да живѣе и да умрѣ като единъ Христіанинъ.

Тука въ тѣзи кратки историѣ ся вижда какъ само-то Слово противостоя срѣчу нападеніе-то на единъ безвѣрникъ, и покори даже и до позѣ-тѣ Іисусови единого послѣдователя на суетѣ-тѣ, който за много врѣ-ме бѣше прѣзиралъ Сына Божіѧ, и неговѣ-тѣ

благость. Нека това слово, тогава, да биде въ уста-та ви, когато си приемате да отговорите на издростътъ на тойзи свѣтъ или на дължини-тъ доказателства на невѣрици-тъ, защото това само може да ги принуди да мъчатъ.

И сега, читателю, ты ако не вѣруваш слово-то Божие, но си подпиращъ на свой-тъ си разумъ, и ако библия-та е въ твои-тъ очи само една книга за тѣсни и слабы умове, научи ся че това сѫщо слово ще ти сѫди въ послѣдни-тъ денъ; и по добре бы было за душа-тъ ти да не бѣше ся ты родилъ, не жели да прѣзирашъ оногова който ти говори отъ небес-то, и да възимашъ за мярко иѣшо кръвь-тъ на Иисуса, пролъженъ на кръстъ, и която само може да ти очисти отъ великой грѣхъ.

МѢДРИ НАРѢЧЕНИЯ.

Сѣдія-та иѣма да сѫди споредъ онова което иѣкой си е говорилъ за тебе, по споредъ онова което ты самъ си си говорилъ. Клеветени-тъ иѣматъ отъ каквото си сърдъ хуватъ, по клеветници-тъ сѫ конто трѣба да си страхуватъ.

— Сърдце-то на безуиний-тъ е въ языке-тъ му, а языке-тъ на мѣдри-тъ е въ сърдце-то му.

— Клеветоказватели-тъ и клеветослушатели-тъ сѫ равно виновати защото един-тъ иматъ діаволъ-тъ въ языке-тъ си а други-тъ го иматъ въ ухо-то си.

— Ако иѣмаше кой да слуша не ѿшне пада има кой да говори клевети.

— Пицо да не правишъ на половинъ; Ако е право, напрази го дѣрзновено; а ако е неправо, остави го съвсѣмъ.

— Най много е излѣганъ онъ който мысли да излѣже Бога.

— Ако иѣмъ кръстъ иѣма ии вѣнецъ. Щенъ ли да посиишъ вѣнецъ? Първомъ трѣба да посиишъ кръстъ-тъ.

ДВѢ-ТЪ ЗАПОВѢДИ.

Докторъ Лохартъ, единъ знаменитъ Шотландски проповѣдникъ, като пѫтуваше въ Англий, кондисалъ въ една гостилица. Каго дойде Сватаа Недѣля и той трѣгваше за да отиде на църкви, като миналъ прѣзъ общъ-тъ одай, видѣлъ двама отъ гости-тъ че бѣхъ сѣдимъ да играятъ сантракъ. Той пристъпилъ при тѣхъ и съ единъ сериозенъ тонъ ги попитаъ, “Господи, сандъци-тъ ви и чанты-тъ ви добре ли сѫ заключени?”

“Не сѫ, защото въ тѣзи гостилица не смы знали крадци да има. Какво казваши има ли крадци тука?”

“Азъ не казавамъ че има,” тихо отговорилъ докторъ-тъ, “но мыслихъ че ако бы слуга-та да мине прѣзъ тѣзи одай и да види че вы толкози малко почитате четвърти-тъ заповѣдъ, той може да мысли че той може и сѫщо-то да стори съ осмѣ-тъ заповѣдъ.”

Господари-тъ казали, “има иѣшо въ това,” и оставили игрѣ-тъ си.

ЛОШИЙ-ТЪ ВѢТРЪ.

Има пѣкви таузизи неблагодарни хора които никога не ся благодаратъ отъ онова което Богъ имъ провожда. За тѣхъ вѣтъръ-тъ всякога быва лошъ! Видѣхъ такъзи единъ земедѣлецъ; дѣждъ валише и азъ му рѣкохъ,

“Добро Утро, Господинъ Петко, дѣждъ е много добре за трѣвѣ-тъ.”

“~~може да биде~~ колкото за трѣвѣ-тъ не вѣди, но за мисиръ-тъ е много лошъ. Има да стане берекетъ тѣзъ годинъ.”

Слѣдъ иѣколко дена пакъ го видѣхъ, сънци-то печеше хубаво и азъ рѣкохъ, “Добро Утро ви, съсѣде, ето хубаво сънци за вашъ-тъ мисиръ.”

“Ей, быва за мисиръ-тъ, но хептенъ зю е за рѣжъ-тъ. На рѣжъ-тъ трѣба студено-то.”

Пакъ видѣхъ тоя съсѣдъ и врѣме-то бѣше студенечко, и като го поздравихъ рѣкохъ, “Това студено врѣме трѣба да е много добро за рѣжъ-тъ ви.”

“Тѣй, но отъ всички-тъ най лошо-то е за мисиръ-тъ и за трѣвѣ-тъ, за тѣхъ трѣба топло-то.”

И така за тогози не благодарни-тъ добре вѣтъ и добро врѣме иѣмаше. Да не бывате като него, но съ благодарностъ да приемате каквото Милостиви-тъ Богъ ви провожда.

— о —

— Въ прѣмилѣ-тъ деветъ мѣсеки испратили ся сѫ отъ Англий за на винъ 2,188,591,288 ярда платно. Въ лѣто 1867 казали че било испратено най голѣмо-то количество отъ иѣкоіхъ прѣдишни-ї годинъ, по тазъ годишно-то испра-щаніе надинипува съ 150,000,000 ярда.

САМОМЪЧТЕЛИ-ТЪ ВЪ ИНДИИ.

Въ тѣзи дѣвъ картички ся представлява способътъ съ който много чеюреци въ Индіи (Хиписта) мыслятъ че могатъ да угодятъ на Бога. Като вѣрватъ че тѣло-тъ имъ е отъ лукавый-тъ Богъ създадено а душа-та имъ отъ добрий-тъ Богъ създадена, заключаватъ че тѣло-то колкото повече ся изнурава, ослабиува и изсушава, толкози повече душа-та ще падне и ще нацрѣдува. Мыслятъ че прощеніе за грѣхове-тѣ, святостъ и съвършенство ся придобиватъ само чрѣзъ унизаваніе-то и мачченіе-то на тѣло-то.

Бѣдни-тъ идолопоклонници, лишени отъ Евангелскъ-тѣ видѣнія не знаютъ че това вмѣсто да бѣде угодно на Бога е много не угодно нему. Защото Той е създателъ на тѣло-то както и на душа-тѣ и Той ни е заповѣдалъ да назимъ тѣла-та си като храмъ на Духа Святаго.

Въ единъ-тѣ картичка видите единого че ся е качилъ на едно дърво и като виси съ главѣ на долу, владе огнь за да дигне пушакъ, който ще го задуши и най-сети той ще падне полуумрътъ на земя-тѣ и пріатели-тѣ му ще го приберуть и ще го сложатъ нѣйтѣ добѣ дойде на себе си.

Въ другъ-тѣ картичка видите единого който е въврѣль едно остро желѣзо прѣзъ мышца-тѣ си, и като е държалъ ръка-тѣ си полигнатъ толкози врѣне не може вене да имъ спреме и ражка-та му е изсъхнала до кокалъ-тѣ. Тогози чено-

вѣка тайошии-тѣ го имать като сватецъ, и почитатъ като свято всичко на което той ся допира. За това единъ пѣтникъ извади портретъ-тѣ му. Име-то му е подписано отъ долу по Санскритскъ, който е священни-тѣ имъ языъ, и името на такъвъзіи святъ единъ човѣкъ не бывало съ други иѣкои букви да ся пише. Съ Бѣлгарски слова ако ся пише това име ще ся чете така, *Сантаси*.

Чудно е до колко ся е распространила тази идея че Богу ся угоождава чрѣзъ мачченіе-то на человѣческо-то тѣло. Тамъ,

въ Индіи ся случава по иѣкогашь единъ богатъ и честенъ човѣкъ да прѣдприма, заради успокоеніе-то на душа-тѣ си, и за умилиостивиене за грѣхове-тѣ си, едно поклоническо пѫтуваніе до иѣкой гробъ или до иѣкої святъ водѣ. Това пѫтешествие той извѣршва по тойзи начинъ: Излѣза изъ кашъ-тѣ си и ся обрѣща къмъ желаемо-то иѣсто, тогази той ся простира ницъ на земя-тѣ и прави съносѣ-тѣ и съ брада-тѣ си бѣлѣтъ въ пѣськъ-тѣ, или прахъ-тѣ, или каль-тѣ (какво-то ся случи) и ся исправя, та стапя на тойзи бѣлѣтъ, и пакъ ся простира, и така слѣдува всички-тѣ пѫть, ако и да е сто часа далечь. По иѣкогашь таввизи поклонници отсѫствуватъ по дѣвъ години отъ домове-тѣ си. По пѫть-тѣ си хранятъ си само отъ корени-тѣ и отъ трѣвѣ-тѣ които тѣ сами намѣрватъ или които други имъ доносятъ, като едно добро дѣло за да съучасяватъ въ душеви-тѣ ползъ на поклонство-то имъ.

Иѣкои отъ тѣзи наречени сватци, както тойзи на когото портретъ-тѣ давамы, прѣизратъ чистота-тѣ и никога ся не мыкатъ ушъ че святостъ-та на душа-тѣ по успѣха тамъ дѣто има мърсота на тѣло-то! Други пахатъ глава-тѣ си прѣзъ единъ желѣзенъ кафесъ, или обрѣчъ, който може да тежи колкото 20 оки, и го заключатъ съ куфарь, и носатъ на вратъ-тѣ си тойзи тежъкъ товаръ много години. Пакъ други носатъ оковы и влачатъ подирѣ си много дълги и тежки вериги.

Колко е всичко то-
ва противно на разум-
но-то учение на въч-
но-то Евангелие!

А не само че е про-
тивно на Евангелие-то,
но противно е и на
здравий-тъ разумъ,
зашото какъ може иже-
ние-то на тѣло-то
да освободи нѣкого
от грѣхъ-тъ? Какъ
могатъ тѣлесни раны
да исцѣляватъ раны-
тъ на съвестъ-тъ?

Гледай, лъца, на
тѣзи картички и bla-
годарете Бога, че
Той ви дава Еванге-
лие-то, което ви из-
бави отъ таквици у-
жасни заблуждения,
като ви показва, "Ако
съгрѣшиш нѣкой, иже-
ми ходатай при Оте-
ца, Иисуса Христа,
Праведнаго," (Іоан.
2; 1.) И тойзи ил-
люстри и божественъ
ходатай самъ ни ду-
ма: "Елате при мене
всички които са тру-
дите и сте наполовини,
и азъ ще ви у-
спокоямъ."

ДРАГОЦѢНИИ-ТѢ КАМЪНИ.

Единъ богатъ човѣкъ едно прѣме по-
казваше на единъ приятель едно събраниe
отъ много скъпоцѣни камъни, на които
цѣнистъ-та бѣше нѣщо безмѣрио. Има-
ше емази, смарагди, опали и други так-
вици събрани почти отъ всякое иѣсто по
свѣта чрѣзъ голѣмъ трудъ и много из-
дивеніе. Господарь-тъ като ги показваше
на приятель-тъ си оплакваше си че ако
и да ималъ въ тѣзи камъни голѣмо бо-
гатство пакъ нѣмалъ отъ тѣхъ доходъ.

Приятель-тъ му отговорилъ, "Азъ имамъ
два камъка които ми станахъ за десетъ Фио-
рини (110 гроша) а отъ тѣхъ имамъ единъ
доходъ до двѣстѣ Фиорини въ годинъ-тъ."

Господарь-тъ съ голѣмо удивленіе по-
искаль да види тѣзи два камъка които сгру-

вали толкози голѣмъ цѣникъ, и приятель-тъ
тозъ часъ го завелъ долу на воденицѣ-тъ си,
и му показва тамъ тѣзи два воденични ка-
мъни, какъ ся въртѣхъ и смилахъ жито-то
за да стане бѣло брашно за много човѣ-
ци които очакваха отъ това катаднев-
ный-тъ си хлѣбъ.

Така онѣзи сиви, храпави и не крас-
новидни камъни правяха по много добро
доходъ отъ всички-тѣ онѣзи діаманти на
господарь-тъ.

На нѣкои отъ читатели-тѣ ни ако имъ
са поище нѣкога да носятъ емазенъ
прѣстенъ както носятъ нѣкои други, нека
направятъ па умно-то; сирѣнь нека турятъ
пары-тѣ си въ нѣщо което и ще ползу-
ва свѣтъ-тъ, ище иль дава пѣщъ доходъ

САНДЖА

ИНДИЙСКИЙ СВЯТЕЦЪ.

(Виждъ отсрѣднѣ-тѣ страницѣ.)

ЗА ДЪЦА-ТА.

ЗМЯ-ТА ВЪ БУРЯНЬ-ТЪ.

Свято-то Писаніе употреблява зміїкъ-тѣ като образецъ на грѣхъ-тѣ. Читатели-тѣ треба да знаіятъ, че въ всякѣ работѣ на непокорство и на прѣслушаніе, има обвита една змія, макаръ че много пѣти не си види.

Дѣца-та трѣба да слушатъ съсъ все
сърдце и да иматъ увѣреніе-то си на Бо-
га, на родители-тѣ и на учитѣли-тѣ си,
и да вѣрятъ че вредъ има скрыто пѣкое
зло, като змія, което не ся види и отъ
което желаятъ тѣ да ги отърватъ и у-
вардятъ.

Двѣ дѣца братъ и сестра на име Марія и Коста имали стрыкъ който сѣдѣлъ на далечинѣ область, и отишли да го поздравятъ. Тойзи тѣхенъ стрыка ималъ хубавъ и широкъ градинъ съ много хубавы цвѣти, въ коијто дѣца-та имали обычай да тичагъ и да си расхождатъ тамъ всяжъ зарань и вечеръ. Една зарань излѣзли по обычай-ть си и отишли въ градинъ-ть; и като тичали тукъ тамъ, съгледали въ едно храстіе нѣколко хубавы цвѣта. Не знали какъ си выкатъ тѣзи цвѣти, защото не ся намѣрвали таквызъ въ отечество-то имъ; но бѣль имъ казалъ стрыка имъ да не гы похващатъ, защото бѣли врѣдителни и може да имъ причинятъ нѣкое зло. Това зарѣчваніе на стрыка си трѣбalo да увардатъ, защото доволно бѣло да гы уварди онуй което имъ бѣ рекъ; но свѣтлый-ть видъ и хубавый-ть шаръ (ренցъ) на цвѣтя-та привлѣкли гы и затуй рѣшили да опытатъ на какво миришатъ; но едвѣ были сполучили да досегнатъ нѣкои отъ тѣхъ, и ето една змія

страшила подигнла къмъ тѣхъ главы-тѣ си и сѣкала съ вилестый-тѣ (чаталистый-тѣ) си языки: растрепераны тогазь и уплашены дѣца-та оставили и цвѣти и любопытство и завтекли ся да ся избавать отъ страшил-тѣ онжъ змій.

Но зло-то имъ не ся свиршило до тамо—Хубавы-тѣ оиѣзь цвѣти които имъ заповѣдано было да не досегнѣть, были ядовиты и испрыщили ся ржѣв-тѣ имъ много и тѣ теглили на дѣлго врѣмѧ люты болезни.

Тѣзи дѣца, когато имъ дохходжало послѣ желаніе да направятъ иѣщо, което не было добро напомнили си змѣй-тѣ въ буринь-тѣ и онуй дѣто истѣрпѣши заради прѣслушашіе-то си, и отдалечавали ся отъ зла-то.

Тази кратка история чека бхде като
приобрѣти всички т. малки читатели, ко-
и трѣбва да помнятъ що назва Свято-то
Писаніе за грѣхъ-тъ, "Че наї сетиѣ у-
хапва като змія и ожива като аспида,"
и да отбѣгнуватъ всякогы отъ него.

СЫНОВИЯ МИЛОСТЬ ЗА РОДИТЕЛИ-ТЪ ВЪ КЫТАЙ.

Единъ младъ Кытасецъ който стигнъ на видокъ чинъ и станаъ чиновникъ знаменитъ, не ся сравнивалъ да хвани прѣстарѣлъ-тѣ си майкъ за ржкѣ-тѣ и да ѹ води прѣзъ срѣдъ градъ-тѣ. Колко сынове и дъщери могатъ ся намѣри между насъ които водатъ прѣстарѣлъ-тѣ си родители за ржкѣ по улицы-тѣ? Кытайци-тѣ сѫ идолопоклонници, но сѫ много по добри отъ насъ нѣкои споредъ промышленіе-то и милостъ-тѣ за родители-тѣ си, и нѣма сумнѣніе че тѣ не щажатъ да укорятъ въ денъ-тѣ на съдъ-тѣ. Колцина отъ наши-тѣ Българи сынове и дъщери може да бѣхатъ родители-тѣ си, и сѫ ушъ Християне; тежко на такова Християнство! На Второ Пришествие ще бѫдатъ осаждени такъва отъ добры-тѣ дѣла на идолопоклонници-тѣ.

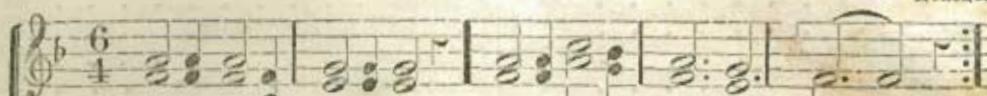
ОТВѢТЪ НА ЕДНО МАЛКО ДѢТЕ

Една майка попытала нѣкога дѣте-то
си колко богове има: а по малкий-тъ му
брать отговориълъ: Вѣроятно единъ! А
какъ знаешъ че е единъ? попытало по
голѣмо-то.—“Заштото,” рекло, Богъ пъл-
ни всяко място, щото не остава място за
другий Богъ. На истинѣ Богъ пълни всич-
ко съ присъствието си, за то не оста-
ва място за друго сѫщество, което да
има исти-тѣ неговы свойства.

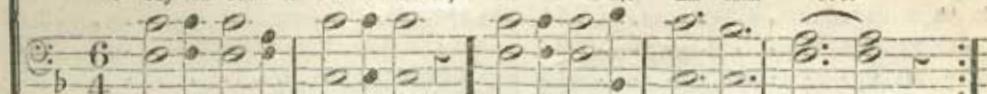
БОГЪ МЯ ВИЖДА ВСЯКОЙ ЧАСЬ.

ПѢСНЬ ЗА МАЛКЫ-ТѢ ДѢЦА.

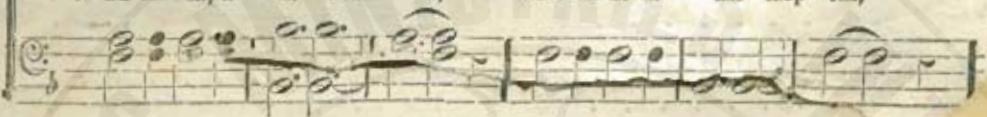
Конецъ.

1 Богъ мя Ви-жда всякой чась, Зна-е Той що пра-вік азъ;
2 Хо-дік ли и-ли сто-іж, Ра-бо тік ли иль сѣ — діж,
4 Слу-ша той и всякой гла-съ, Зна-е и що ма-елік азъ.

3 Ви-камъли, и — ли мы-чай, Схи-мъли ся иль скър-бій;

Отъ нача-ло-то.

1.

Богъ мя вижда всякой чась,
Знае Той що правік азъ;
Ходік ли, или сто-іж,
Работік ли, или сѣдіж,
Выкамъ ли, или мы-чай,
Си-фік ли ся, иль скър-бій;
Слуша Той и всякой гла-съ,
Знае и що мыслык азъ.

2.

Въ съне-бінѣ видѣлихъ,
И въ срѣдо-щинахъ тьшинахъ,
Всакой другъ когато спи
Богъ на-дъ мене вѣчино бди.
О, великий Боже, ты,
Който близъ си вынажы,
Оправи мя въ правый путь
За до вѣчный-тъ живо-тъ.

КЪМЪ СПОМОЩЕСТВОВАТЕЛИ-ТЪ НИ.

Ето чрѣзъ Божій-тъ Промыслъ благополучно пристигнажхы свыршваніе-то на четвѣрт-тъ годинъ на това списаніе. Прѣзъ тѣзи годинѣ дванадесетъ пѣти смы дохаждали у васъ като гость за пріятелскій разговоръ; дѣца-та ви ся сѣ събирави наоколо, и съ любопытство и съ ревностъ сѣ слушали рассказанія-та ии. Надѣвамы ся да не сѣ слушали ии-шо въ тѣзи разговори за коего вы, като чадолюбиви родители и наставници, щѣхте да кажете, дано не бѣхъ го чули. Съ-вѣтно смы ся трудили такъзвѣ разговоръ всякога да имамы щотода бѣде ползовате-ленъ и на всякой членъ отъ домочадіе-то.

Надѣвамы ся визити-тъ ии да не сѣ ви станжли утѣгчители; дай Боже, и за напрѣдъ да слѣдуватъ пріятелски-тъ ии свиданія и насладителни-тъ ии раз- говори!

Л.

СЪДЪРЖАНИЕ.

	Стран.
Англійский Епископъ Бевериджъ	22
Безъвѣре-то	49, 57
Безъ здато и безъ сребро	65
Библейский-тъ домъ	69
Благородный-тъ капитанъ	55
Бѣрзина-та на телеграфъ-тъ	29
Бѣла-та мравка	84
Важни пытанія	39
Велика-та стѣна Кытайска	86
Венесампіи Франшишъ	23
Вѣра	9
Вѣрина-та Майка	36
Гангара-та	85
Глади-та чанта	11
Горилла-та	76
Гробища и памятники	74
Дафинъ-тъ	72
Дѣвъ и едво	19
Дѣвъ-тѣ заповѣды	91
Должность-та и вліяніе-то на сестру	6
Добъ съвѣтъ	55

	Страни.		Страни.
Драгоцѣнныи-тѣ камнии	93	Разныи прѣмѣти	8, 11, 23, 26, 29, 36, 38, 39, 40, 44, 48, 63, 68, 86
Лревни-тѣ Едини	62	Ревность	41
Дума-та върувай	58	Религія-та и Отечестволюбіе	33
Душевенъ миръ	84	Сабляника-та	52
Дѣто-то ни на небеса	27	Самомжчители-тѣ въ Индій	92
Дѣца-та въ баллонъ-тѣ	86	Санскритскій языкъ	45
Дѣчко воденичаръ-тѣ	47	Священныи майяуны	75
Единъ урокъ за родители-тѣ	10	Сила-та на прошкѣ-тѣ	5
Единъ стихъ отъ Еванг. за 10 пары.	79	Силы-тѣ на животныи-тѣ	53, 67
Единъ часъ на день	71	Слав. и Бѣл. Новый Завѣтъ	70
Една зелена долина	27	Смиреномѣдріе-то	83
Жена-та	78	Смѣрть и силь	4
Зашо не смы благополучныи?	59	Смѣтка на Коста	39
Захаръ	58	Стихотвореній	
Злато	8	Богъ ми вижда всякой часъ	95
Змія-та въ бурянъ-тѣ	94	Братско съгласіе	48
Зналыи и не зналие	63	Дано да станъ Ангель	56
Икономія въ домъ-тѣ	21	Истинный просвѣтитель	88
Истинна-та	53	Нова-та година	8
Истинно Величіе	7	Помынте ми	80
Какъ да вѣрвашъ	25	Пѣсни за Вѣскрѣсіе Христово	24
Календари-тѣ	3	Пѣсни за Недѣльный день	32
Капиталъ ли искашъ?	63	Хубавый Сіонъ	64
Кой строміи корабче-то?	31	Царствуваніе-то Христово	16
Којко врѣже ще живѣшь?	22	Царство-то Христово	40
Кѣрмъзъ	54	Съѣтъ за млады-тѣ	12
Кыть-тѣ	37	Съѣтъ за домашно съгласіе	21
Лошій-тѣ вѣтъ	91	Съѣтъ на младж майїж	19
Лжовныи богатства	10	Сыновна милость къмъ родители-тѣ въ Кытай	94
Малки иѣща	64	Телеграфъ-тѣ	56
Мечь-тѣ Духовный	89	Това е що искамъ	46
Младый-тѣ человѣкъ		Три-тѣ желанія на спромахъ-тѣ	27
За основаше-то на характеръ-тѣ	17	Тынницы-тѣ	76
Продѣлженіе	29	Ученіе-то отъ лица-та на дѣца-та	26
Продѣлженіе	34	Хѣбѣ-тѣ	45
Продѣлженіе	42	Хымія за момичста-тѣ	6, 14
Продѣлженіе	50	Чудеса-та на микроскопъ-тѣ	20
За обычай-тѣ	66	Шо може да направи едно малко дѣто	46.
За павыкъ-тѣ	73		— о —
Продѣлженіе	81		
Многоцѣнность-та на врѣме-то	15	КАРТИНКИ.	
Морски выхрушки	28		
Мжди изрѣчения	91	Библейскій Домъ , , , , ,	69
Мжди изрѣчения отъ Франклина	36	Іванъ Придо, прильжно-то момче ,	13
Най благородно-то дѣло	14	Індійскій Святецъ , , , , ,	93
Наказаніе за иѣрзель-тѣ	11	Кристалъ на сѣнѣ-тѣ , , , , ,	20
Настькомы-тѣ	29	Кыть-тѣ , , , , , , , , ,	37
Не добра-та заплата	79	Морски Выхрушки , , , , ,	28
Новогодишини поздравленія	1	Нось-тѣ на Сабляника-тѣ , , , , ,	53
Отворена-та Порта	62	Сабляника-та , , , , , , ,	52
Отвѣтъ на малко дѣто	94	Самомжчители-тѣ въ Индій , , , , ,	92.
Отговоръ-тѣ на Индіецъ-тѣ	16		
Пожагайте си единъ другому	59		
Потасса-та	80		
Правляне на хартіемъ	8		
Признателность	5		
Признателство	77		
Прильжавай	68		
Пытанія отъ Св. Писаніе 8, 16, 24, 40, 56, 72,			

Притежатель на вѣстника и на печатницѣ-тѣ
А. Минасіанъ, у Джаміль-ханъ.

ЗОРНИЩА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СИСТАНИЕ.

ГОД. 5.

ЦАРИГРАДЪ, ФЕВРУАРИЙ 1869.

БРОЙ 2.

КАКВЫ ДРУЖИНА ОБЫЧАТЕ?

Человѣкъ е едно дружелюбиво сѫщество. Той естествено обича обществешній-тѣ животъ и не е задоволенъ въ уединеніето. Той има и едно естествено почитаніе къмъ добродѣтѣлно-то и благородно-то поведеніе на други-тѣ и едно отвращеніе отъ онова което е ниско, бесчестно и срамотно. Тѣзи двѣ естествени наклоности истълкуватъ силъ-тѣ на онѣзи страшни думы въ Евангеліе-то дѣто ся казва, «Съберѣте първомъ пѣве-лы-тѣ та гы вържѣте въ спопове». Беззаконни-тѣ ще бѫдатъ събрани на едно място и една немалка часть отъ мъчения-та имъ ще произлѣзе само отъ това имъ събираніе.

За прифръ да прѣположимъ десетина человѣци отъ тойзи свѣтъ сѫ осаждени да живѣйтъ наедно до вѣка. А тѣзи человѣци сѫ такви:

Първый-тѣ е человѣкъ на когото всички-тѣ чувствуванія, и стремленія сѫ посвитеи и прѣдадени на злато-то. Златото е зъмо въ негово-то сърдце място-то на Бога и му е станжало богъ. Той е прѣстѧпникъ на първ-тѣ заповѣдь.

Вторый-тѣ е идолослужителъ, който е измѣнилъ славъ-тѣ на петлѣншия Бога, въ подобие на образъ на тлѣнцъ человѣкъ и на птици и на четвероноги и на гадове.

Третий-тѣ е хулитель, който зема всуе свято-то име Божие и това като казвамы, познавамы какъвъ человѣкъ е той. Той хули Бога който му е далъ животъ, който го и съхранява.

Четвъртий-тѣ членъ отъ това общество е прѣстѧпникъ на Свѧт-тѣ Недѣлѣ.

Богъ му е заповѣдалъ да помни тойзи день и да го освящава по той съ поведешіе-то си казва Богу иешъ.

Петый-тѣ членъ е немилостивъ пѣкой съпъ, който ся е подсивилъ на башъ си и съ дерзка рѣка е ударилъ майкъ-тѣ която го е родила.

Шестый-тѣ е единъ който е убиль другара си за пары-тѣ му.

Седмий-тѣ е единъ който е съблазнявалъ и оскъвирнявалъ невинностъ-тѣ на жени и е потѣлкувалъ крѣхки и довѣрчиви сърдца слѣдъ като е гы строшилъ.

Осмий-тѣ е крадецъ. Като е билъ момче той крадилъ отъ майкъ си малки иѣща. Малко като по порасилъ той ся научилъ да краде овощи отъ лозя-та и градини-тѣ на съсѣди-тѣ. Послѣ го уловили като отварялъ косъ-тѣ на единъ търговецъ за да открадне какво-то имаше тамъ, много пажи се бывалъ затварянъ въ тъмница за наказаніе, и сего вече толкозъ е навыкналъ на кражбл-тѣ щотому е станжало като природа.

Деветий-тѣ е лъжецъ. И той толкозъ е навыкналъ на лъжж-тѣ, щото и ако бы случайно казалъ иѣщо право има да му хваи вѣра никой на душъ-тѣ му.

Десетий-тѣ е человѣкъ ревнивъ и завистливъ. Той хвърга погледъ завистливъ вързъ всички-тѣ свѣтъ и у никого невижда иѣщо добро безъ да го заболи сърдце-то. Той иска всичко що вижда, да го има само той. Въ душъ-тѣ му гори едно иенаситно ревнованіе. Всичко що има съсѣдъ-тѣ му, ревне му ся какъ да го земе отъ него.

Таквици сѫ десетъ-тѣ человѣци които сѫ осаждени да живѣйтъ вѣчно наедно.

Какъ ще са поминуватъ помежду си? Каквѣ надежда ще иматъ за мирно живѣаніе? Таквази една сбирщина ще бѫде прилична на единъ затворъ дѣто са туратъ, за да ся маچатъ единъ другъ и да ся каратъ непрѣстано, единъ дѣвъ, јисъ, тигръ, чакалъ, вълкъ, іена и нѣкојко вида змій. Таквозъ едно събрание ще бѫде това отъ таквази человѣцы.

А сега да прѣположимъ още вѣща. Да прѣположимъ че за единъ человѣкъ, който не е духовенъ Христіанинъ, но е доброизравенъ и поченъ, прѣлагага му ся да стане и той членъ на таквото едно общество. Не за единъ денъ само но за до животъ. Той бы отхвърлилъ прѣложеніе-то съ крайно погиуваніе и уласиуваніе Ако бы ще и най лошій-тъ въ най развращенѣй-тъ на свѣта человѣкъ да е, то пакъ бы ся дръпналъ назадъ отъ таквозъ ишо, съ треверяніе както злодѣецъ-тъ трепери прѣдъ бѣсилото.

Тѣзи сѫ другари-тъ при които ще ся гамира всяка душа която не ся е потаяла отъ грѣхове-тъ си. За да разберете сега по добре какви сѫ тѣзи другари земѣи думы-тъ. "Страхиши-тъ и невѣриши-тъ и мръсни-тъ, и убіици-тъ и блудници-тъ и чародѣйци-тъ и идолопоклонници-тъ и всички лъжци ще иматъ свойкъ-тъ частъ въ езеро-то което гори съ огнь и жупель: това е втората смърть." (Откр. 21; 8.) Иди сега, та обходи всички-тъ тъмници колко-то иши на свѣтъ-тъ и виждъ какви сѫ разбойници-тъ, крадци-тъ и человѣкубийци-тъ които сѫ таяз затворели. Прѣгледай и исторіи-тъ, отъ Каша, който уби брата си, до днесъ и виждъ какви кръвоизѣци е имало на свѣтъ-тъ, та ги събери всички паедно и притури "Дяволъ-тъ и неговы-тъ ангели", та виждъ какво едно място си приготвашь за вѣчно живѣаніе. Кой бы искалъ да си придружи вѣчно на таквази дружина?

Размотрити противоположно-то, основа вѣчно блаженство при Бога. Тамъ дѣто е всичко свято, чисто, пълно съ любовъ и съгласие. Съ каквѣ ревностъ и съ какво неуморимо усердие трѣбование, да търсимъ това благополучие!

Читателю, чудно ли ти са види пыта-
ніе-то която стои въ заглавието на тѣзи статиѣ? Какви другари обычани? Съ какви дружина искашь да живѣешъ вѣч-

но? Гледай проче да избираніе таквази другари и да станешъ подобенъ тѣмъ, што чрѣзъ искренни вѣра въ Спасителя да прѣкажешъ онѣзи обновителни дѣйствія отъ Духа Божія, които ще ти приготвятъ да ся радувашъ вѣчно въ Негово-то славно присъствіе.

БЛАГОВѢМЕНИО-ТО НАПОМИНОВАНІЕ.

Единъ градски Мисіонеринъ *) въ Лондонъ срѣща въ улицѣ-тѣ едного отъ чиновници-тѣ на иошникѣ-тѣ полиція, въ часъ-тѣ когато бiese за срѣдноощ голямъ часовникъ върху Църквата Св. Павловъ. Подаде му единъ брошурѣ върхъ ишкой духовенъ прѣдметъ и като го улови за ракъ рече му съ единъ серозенъ но приятелски гласъ, "Приятелю, слушай какъ бие часовникъ-тъ: Ако бы умрѣлъ ты прѣди додѣто бѣ ударилъ той още веднѣшъ. душа-та ти къдѣ ще ся намѣри." Мисіонеринъ замисля безъ да знае, обѣриж ли вниманіе человѣкъ-тъ или не.

Слѣдъ пъколко мѣсѣци, сѫщій-тъ добъръ Священикъ, даваше единъ брошурѣ на единъ чиновникъ отъ полиція-тѣ, който щомъ погледи брошурѣ-тѣ, сне капелъ-тѣ си га извади отъ подплатѣ-тѣ изъ вѣтрѣ единъ брошурѣ и попыти, "Вы ли ми дадохте това?" Мисіонеринъ му отговори; "Не знавъ, но може азъ да съмъ ти іжъ далъ."

Тогазъ чиновникъ-тъ приказа му горе изложеното събитіе и му рече: Това попътваніе ма накара да мыслѣмъ и като добъръ размыслихъ, усѣтихъ че нѣмахъ ишкоѣ здравъ основа за надежды-тѣ си

*) Градски мисіонери изъ Англии и Америка ся наричатъ онѣзи които посвятаватъ времето си за тѣзеси-то и душевно-то добро на сиромаси-тѣ въ градъ дѣто живѣятъ.

Обхождатъ онѣзи яхъ дѣто ся пакърватъ най бѣдни-тѣ както и най развратни-тѣ, та избиратъ болни-тѣ и най бѣдни-тѣ, та ишъ помагатъ пѣши въ нужди-тѣ ишъ и извѣстяватъ конитетъ-тѣ или насточителъ на благодѣтели-тѣ общества, кои сѫ достойни да примиатъ благодѣти-та имъ. Този Конитетъ често ся съставя отъ жени, и ишкои отъ най благородни-тѣ господи не ся посвѣтиватъ да излѣчаватъ съ боледуваніи-тѣ мисіонеринъ наредъ да ги западе на ишкои отъ тѣзи спрѣжни класи при ишкои болни сиромахини. При тѣзи тѣлесии благодѣти мисіонеринъ-тѣ не забрави и души-тѣ на тѣзи бѣдни, но дава имъ добри съвети можи ся тѣхъ въ ежиди-тѣ имъ, проповѣдува имъ Слово Божіе и раздава Свѧто-то Ниспене и разни поучителни и събутателни брошурї и така употребиши искажо срѣдство за поправление-то на онѣзи които не дохоядатъ къ прѣкъти въ живѣялъ въ градъ развратностъ и нечестіе.

записа по име-то paradisea (райска) въ расписъ-ть на Природнѣ-тѣ Исторій.

Нѣкои си видове отъ тѣзи птици сѫ по едры и нѣкои си по дребни по на по обыкновенны-ть видъ спага-та е около 12 пърсти или половина лакътъ дълга. По главѣ-тѣ й пера-та сѫ чѣрни и лѣскавы като кадифе, гърдо-то й е туриунджене и златно, и грады-тѣ като кестенови. Изъ подъ крыла-ть излѣзватъ много пера дѣлжки и много леки и отворены и реснаты и приличатъ нѣкакъ си на нѣкои трѣвы които расгътъ по край езерата. Опашка-та и става до лакътъ и половина дълга. Всичка-та нѣц перушина е много лѣскава. Споредъ както си видятъ въ горензложенї-тѣ картиника, единъ видъ отъ тѣзи птици, имать на главѣ-тѣ си отъ дѣлѣ-тѣ страны по три пера, на юнто ѿаница-та си реснати. На другъ видъ тѣзи пера расгътъ на крыла-та дѣлъ по три, и отъ дѣлѣ-тѣ страны. На други пакъ отъ тѣзи сѧщи-тѣ пера по 12 на тѣла-та дѣлъ растѣтъ като тель и сѫ кадравы.

А нѣкои други иматъ на гърбѣ-ть си подавъ крыла сърповидни, като казахмы отъ лѣскавъ перушина. Тѣзи прѣкрасни птици, по причинѣ на лѣгкы-ть си пера и лѣгкы-ть си пердухъ, принудени сѫ да хвъркатъ срѣдѣ вѣтрѣ-ть, за да си пригъша перушина-та до тѣла-та имъ; защото инакъ ако си отпугнатъ да плуватъ на сѣль вѣтрѣ-ть, дѣлгы-тѣ имъ пера (които сѫ около лакътъ и половина дълги), и тѣнкы-ть пердухъ си възвѣщаатъ и избрѣкватъ, отъ надуваніе-то на вѣтрѣ-ть до толкъ що-то тѣ безъ да могжъ да противостоятъ падатъ долу, и вече поправаніе-то имъ е трудно. Но тойзи начинъ много отъ тѣхъ ся удаватъ. Тѣзи птици общо привлекатъ по върхове-ть на высокы-ть дървеса, но за прѣхранѣ нѣкои отъ тѣхъ по нѣкогашъ слозять по землѣ-тѣ, и много пади за да ся упазятъ отъ горещин-та на сънечни-ть лѣчи влизатъ по между шумѣ-тѣ на дървеса-та.

Храна-та на тѣзи птици е сѣмена и овощи; по ладъ и скакащи и други насѣкомы като имъ откъснатъ позѣ-ть и крыла-та и ги прѣчистиши. Кога-то си хваннати и въ кафесъ запрени, хранятъ ги повече съ орисъ. Гласъ-ть имъ е высокъ и силенъ. Но подиръ свѣршиваніе-то

на три продължени различни тонове, поконъ гласъ-ть имъ съответствує грачаніе-то на гаргы-тѣ.

Мѣстни-тѣ търговци за пръвъ путь къ търгувахъ съ тѣзи птици и ги нося по Индій, за да вѣскачатъ цѣнѣ-тѣ на стокѣ-тѣ си и да умножатъ любое пытство-то на хора-та, тѣзи лукав продавачи отсичахъ крака-та на тѣзи добри птички и като лѣкувахъ раны-тѣ и ги покрывахъ съ перушина-тѣ на птици-тѣ прѣпоръчвахъ ги като такива естественно, като тѣлкувахъ на купувачи-тѣ, че ужъ поисже пердухъ-ть на тѣзи птици бывъ тѣлкувахъ на дървеса-та съ дѣлгы-ть си телени пера, и още че си хранили отъ въздушна-тѣ влагѣ; и много такви безосновни прикаски скроявахъ тѣзи лукави продавачи за излѣзваніе-то на простодушни-тѣ купувачи.

Дѣлгы-тѣ пера на тѣзи хубавы птици ся донасятъ въ Европѣ и ся продаватъ съ единъ добрѣ цѣнѣ за украшени-та на капели-тѣ на Европейскѣ-тѣ госпожи.

СЛОПЪ-ТЬ.

Слонъ-ть е животно косто е отъ класъ-ть на дебелокожи-ть животни и отъ най голѣмы-ть на землѣ-тѣ. На видъ е дебел и грозенъ; по по уностъ-ть прѣѣходи и само-то куче. Мнозина отъ читатели-тѣ ни, а най вече отъ малки-тѣ ири читатели треба да сѫ чули и прочели заради искусство-то, вѣриность-ть, готовность-ть и помисне-то на слонъ-ть; но съѣдующи-тѣ примѣри ся видѣть на настъ по горни отъ всички-тѣ, за туй ще ги обнародвамъ най много за малки-тѣ читатели.

Въ Индій, дѣто слонъ-ть е туземецъ (терпія) и много полезенъ на человѣка, съ единъ редовно обученіе научава ся и стапа толкозъ искусень и опытенъ, щото много пади ся вижда че върши работи както единъ словесенъ человѣкъ.

Мнозина притяжатели на слонове печалятъ много като учать слонове-ть да вършатъ работи за себе си като человѣци. Тѣи за прѣбрѣ, да спечалатъ кирїж-ти за оборъ, избиратъ дърво сънчесто подъ което турятъ слонове-ть си: а да ся не отдалечаватъ слонове-ть едно отъ други, вързуващъ ги съ

Калжиръ); по да не губитъ тѣ врѣмѧ—
Каѣ да туратъ веригы-тѣ и да гы заключи-
ти обучаватъ слонове-тѣ да правятъ
и работѣ сами си: а господарь-тѣ имъ,
т-то иѣма работѣ, завожда гы подъ
дно-то, тури прѣдъ всякого по една
верига съ ключь-тѣ й, а слонове-тѣ всякой
хоботъ-тѣ си (нось-тѣ си) зема ве-
ригъ-тѣ, вързува позѣ-тѣ си заключа јмъ
и дава ключь-тѣ на господарь-тѣ си: исто-
то става и кога то иска да гы развърже:
всякой зема ключь-тѣ, отключи ве-
риги-тѣ, изважда гы отъ позѣ-тѣ си и
дава гы на господаря си наедно съ
ключь-тѣ.

Слонъ-тѣ е многоиздивително животно,
ашто иска много оки храни за всякой
день: а да икономисатъ и това господари-
ти имъ учать гы да си намѣрватъ храни
сами си тѣй: завождатъ гы при иѣкой
гѣстакъ, и гы оставятъ тамъ: а тѣ влиз-
атъ вѣтре, и като идатъ додѣ си насы-
татъ отъ крѣхкы-тѣ вѣты, защото отъ
тѣхъ ся храниатъ, сбиратъ послѣ колкото
щѣтъ други, вързуватъ гы на вързаницы,
хвърлятъ гы на гѣрбъ-тѣ си, вращатъ
си при господарь-тѣ си, и растовари всякой
товаръ-тѣ си и ся вързва съ веригъ-тѣ
си както казахмы по горѣ. Слонове-тѣ,
както и быводи-тѣ, не могатъ да тѣрпятъ
досады-тѣ отъ муҳмы-тѣ, и за да отѣг-
нать отъ щипанія-та имъ, земагъ клонове
отъ дръви и махатъ гы като вѣтреници,
и съ този начинъ не само вѣдатъ
тѣзи досадителни настѣкомъ, но ся и
прохлаждатъ.

Господари-тѣ на слонове-тѣ оставятъ
мѣльничета дѣца да гы пазятъ, и си оти-
вать по работѣ-тѣ безгрыжи, а слонове-
тѣ не само гы вардатъ, но още и держатъ
клончета съ хоботъ тѣ си и махатъ
съ тѣхъ надъ дѣца-та, за да гы увордатъ
отъ хапанія-та на муҳы-тѣ. Дивъ слонъ
е много страшенъ; нито лвъ-тѣ дѣрзнува
да го нападне; но ся укројива лесно,
и тогазъ става по покорливъ и отъ само-
то куче. Въ Илдѣмъ го употребяватъ не
само като товарно животно, но и въ
разны други работанія. Той научва да
чва водѣ и да варди градини-тѣ; да
е рогоски и кошове, още и да ине,
стройтъ и да приспива налкы-тѣ отро-
ревни-тѣ употребявахъ слонъ-тѣ
стати-тѣ; но днесъ само като товарно
съ употребива на бой.
Илдѣмъ

Слонъ-тѣ не само живъ, но и уирѣль
е полезенъ на человѣка. Отъ кожж-тѣ му
са праватъ полезни кожени сѫдове, отъ
сухы-тѣ му жилы камшици, а отъ кости-
ти и най вече отъ дѣлгы-тѣ му зѣбы,
хубавы-тѣ и многополезни-тѣ на человѣка
гребени. Человѣцъ-тѣ трѣба да сѫ
благодарни и признателни на Създатели
си за това только полезно животно което
имъ е дали Той.

ПОЛЗА ОТЪ ХУДОЖЕСТВА.

За да видятъ читатели-тѣ ни, а най
много малки-тѣ, какъ художества-та вѣз-
вышаватъ цѣнѣ-тѣ на едихъ вещь, и кол-
ко сѫ нужни и скъющи художест-
ва-та за всякой народъ иска какъмъ съль-
дующы-тѣ:

Едно кюлче жељзо което струва три-
десетъ гроша зема го ковачъ-тѣ и на-
прави отъ него конски плочи, които про-
дава за 60 гроша, спечала още толкозъ
колкото е дали за него. Толкова кюлче
жељзо зина единъ Европеецъ фабрикан-
тишъ, и отъ него направи иглы, които про-
дава за двѣ хыляди гроша и съ мно-
го по малкѣ ижностіи отъ ковачъ-тѣ на
конски-тѣ плочи; или го направи на че-
кии, които може да продаде за 18 хыля-
ди гроша, или на петелки, които ся про-
даватъ за 180 хыляди гроша; или на
пружини за часовини и тогазъ цѣна-та
му вѣлизи до единъ милионъ и повече
грошове. Ако ли иска да го прѣтвори на
тънѣ тель както влакна-та на конъ-тѣ
тогазъ може да го продаде на жены-тѣ,
които го туратъ въ космы-тѣ си за да
ниъ даватъ какважто форма искаатъ.
Таквазъ е сила-та на художество-то;
но въ Бѣлгаріѣ художества-та сѫ въ
прѣзреніе, а млады-тѣ ни що ся учатъ
по Европѣ, не научатъ други художества
освѣнъ лѣкарство; а повече-то като свър-
шатъ курсъ-тѣ на науки-тѣ, тамъ оста-
ватъ, или дохаждатъ да ставатъ учители
по Бѣлгаріѣ: и до сега никой отъ на-
ши-тѣ млады не ся е постаралъ да стане
фабрикантишъ на иѣкои отъ высокы-тѣ
художества; но като ся по испытани Бѣл-
гарія съ учители и лѣкари тогазъ ще туратъ
око наши-тѣ млади които сѫ по Европѣ
и на высокы-тѣ художества за да гы
принескатъ въ Бѣлгаріѣ, които е съвсѣмъ
лишена отъ тѣхъ и днесъ иѣма свое че-
до което бы знаило да излѣе поне иглы